

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

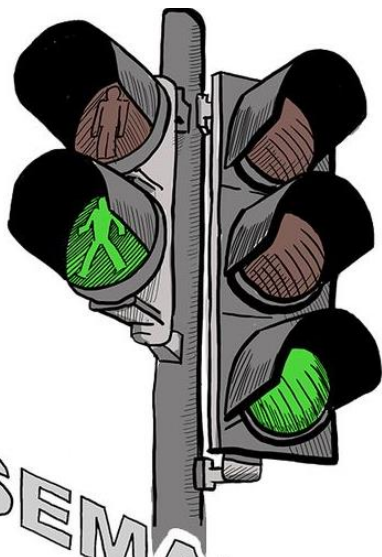
Ročník XXXI., číslo 7.

červenec 2025

Obsah: K.Křepelka Uskutečňování světla, TB Mystika mládí, Evino Jablko, Supertajná informace..., Měsíční sonáta, V kleštích robotizace, Židovský hřbitov, Apokalypsa, Kdo potěší Ježíše..., Třesk slova, TB Mystika stáří, Desatero a umělá inteligence, Brněnská akad.duch.života ctih.Patrika Kužely OP, Thákur, Obludné pokusy s embryem, Zprávy

USKUTEČŇOVÁNÍ SVĚTLA

VRÁTKA NA HUMNA SVÍTÁNÍ
SKŘÍPOU JEŠTĚ VE VEŘEJÍCH TICHA
A V PTAČÍCH ZÁMLKÁCH
SVĚTLO MĚNÍ SE V ČIROST
LED POD TLAKEM
KOPÝTEK BETLÉMSKÝCH OVCÍ
STÁVÁ SE OPĚT VODOU...
ZARDOUŠENÉ, BEZDUCHÉ DUŠE
NA KNOTY DO LAMP
MOUDRÝCH PANEN
CUPUJÍ PLENKY NEVINÁTEK
A HADRY Z OSVĚTLENÍ
JEN PADLÍ CHERUBOVÉ
TOUŽÍ CHANUKOVÉ SVÍCE
ZMĚNIT VE VEŘEJNÉ OSVĚTLENÍ
ÚDOLÍ JOSAFAT
DO OTISKU KŘÍDEL ANDĚLA
NA SNĚHU RÁJE
JAK OHEŇ USEDÁ
NOEMŮV KRKAVEC
KAREL KŘEPELKA

SEMAFÓR!

MYSTIKA MLÁDÍ

Robert kard.Sarah: Byl bych velice rád, aby moji spolubratři biskupové nezapomínali na svou velkou odpovědnost. Milí přátelé, chcete probudit Církev? Vrhňte se na kolena! To je jediná metoda. Budete-li postupovat jinak, to, co uděláte, nebude z Boha. Jen Bůh nás může zachránit. Neudělá to, nebudeme-li ho prosit. Jak bych si přál, aby z celého světa stoupala hluboká a nepřetržitá modlitba, aby se k Bohu nesly chvály a prosby v klanění. V den, kdy se tento tichý zpěv rozezní v srdcích, bude se Pán konečně moci dát slyšet a bude jednat skrze své děti. Dosud mu v tom bráníme svým neklidem a planými řečmi. Jestliže nespochíneme na Kristovu Srdci jako svatý Jan, nebudeme mít sílu následovat ho až na kříž. Nenajdeme-li si čas na to, abychom poslouchali údery Srdce našeho Boha, opustíme ho, zradíme ho, jak se to stalo i samým apoštolům...

Jednota víry předpokládá jednotu učitelského úřadu v prostoru i v čase. Když je nám předkládáno nové učení, musí se vždy vykládat v souladu s předcházející naukou. Zavádíme-li rozpory a revoluce, rozbíjíme jednotu, která svaté Církvi vládne po celá staletí. To neznamená, že jsme odsouzeni ke zkamenělosti. Každý vývoj však musí znamenat lepší pochopení a prohloubení minulosti. Výklad obnovy v návaznosti, kterou tak jasně učil Benedikt XVI., je podmínkou jednoty *sine qua non*, totiž nutné podmínky. Ti, kdo velmi hlučně ohlašují změnu a zlom, jsou falešní proroci. Neusilují o dobro stáda. Jsou to lidé najatí za mzdu, kteří podvodně pronikají do ovčince. Naše jednota se utváří na základě pravdy nauky naší svaté víry. Jiné prostředky neexistují. Chtít získávat mediální popularitu na úkor pravdy znamená znovu konat Jidášovo dílo...

Nerezignuješ na hlásání víry v celé její plnosti? Budeš mít odvahu kázat mou reálnou přítomnost v Eucharistii? Budeš mít odvahu volat mladé k zasvěcenému životu? Budeš mít sílu hlásat, že bez pravidelné zpovědi je v sázce smysl svátostného přijímání? Budeš směle připomínat pravdu o nerozlučitelnosti manželství? Budeš mít dost lásky, abys to učinil i pro ty, kteří ti to možná budou vyčítat? Budeš mít odvahu laskavě vyzývat ke změně života rozvedené, kteří se zapletli do nového svazku? Dáváš

přednost úspěchu, nebo chceš jít za mnou? Bůh chce, abychom mu spolu se svatým Petrem plní lásky a pokory odpověděli: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života!“ (Jan 6,68).

ZAMILUJME SI PETRA.

Papež je nositelem tajemství Šimona Petra, jemuž Pán říká: „*Ty jsi Petr Skála a na té skále zbuduji svou Církev*“ (Mt 16,18). Věříme však, že mu božský Pastýř bude vždy nápomocen, aby pevně zachoval zákon víry.

Nebojme se! Poslyšme Ježíše: „*Ty jsi Šimon... Budeš se jmenovat Petr!*“ (Jan 1,42). Od prvních hodin se spřádá tkanivo dějin Církve: zlatá nit neomylných rozhodnutí papežů, Petrových nástupců, černá nit lidských a nedokonalých skutků Šimonových následovníků. V tomto nepochopitelném překrývání vzájemně se prolínajících vláken cítíme jehlu vedenou neviditelnou rukou Boží, která na této tkanině pozorně vyšívá jediné jméno, jímž můžeme být spaseni, jméno Ježíše Krista.

Pro nás je nejvyšší čas „nastoupit cestu skutečného vnitřního smíření“.

Píši tato slova ve své pracovně, z níž vidím na Svatopetrské náměstí, které rozpíná paže, aby objalo celé lidstvo. Vždyť Církev je matka, jež nám otvírá náruč. Pospěšme se do ní schoulit, přitisknout se k sobě navzájem. U ní jsme v bezpečí. Kristus na kříži otevřel náruč všem, aby ji mohla otvírat i Církev a abychom se v ní mohli smířit s Bohem i se sebou navzájem. Všem, na něž doléhá pokušení zrady, nesvárů, manipulace, Pán znovu říká tato slova: „*Proč mě pronásleduješ? ... Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ*“ (Sk 9,4-5). Jestliže máme mezi sebou spory, jestliže se nenávidíme, pronásledujeme tím Ježíše. Opravdu ho milujeme? Milujeme ho tolik, abychom pro něj zemřeli? Jestliže mu můžeme pokorně, prostě odpovědět: „Pane, ty víš všechno, ty víš dobře, že tě miluji,“ pak se na nás usměje, i Panna Maria a svatí v nebi se na nás usmějí a řeknou každému křesťanovi, tak jako kdysi Františkovi z Assisi: „*Jdi a obnov mou Církev!*“ Jdi a naprav ji svou vírou, nadějí a láskou. Jdi a naprav ji svou modlitbou a věrností. Díky tobě se z Církve opět stane můj dům. Robert kardinál Sarah Řím, pátek 22. dubna 2019 /Robert kard.Sarah Den už se nachýlil/

+++

EVINO JABLKO

NOČNÍ DĚŠť LISUJE JABLKA
A KŘTÍ MOŠT
TICHO DVOJDÍLNÉ DVOUDOMÉ
JABLKO NAŤUKNUTÉ
Z DOPUŠTĚNÍ PÁDU
NAPŘED A POTOM
A NEBOZÍZEK ČERVA
JAK FLÉTNOU DOŘEKL
BY CO BYLO POTŘEBA VYVÁDĚT...
NIC NENÍ BEZ KAZU
A NOČNÍ DĚŠť LISUJE JABLKA
A ŽÍZNÍ

SUPERTAJNÁ INFORMACE PRO KAŽDÉHO

Jaký je ten pramen života tryskající z milosti, jenž sahá až do věčného života? Posvěcující milost naštěpovává lidské přirozenosti přirozenost novou, protože ji zušlechťuje a povznáší k účasti na Boží nadpřirozenosti. Díky Božímu Synu se jednak obnovuje narušená přirozenost lidského tvora, jednak je tato přirozenost zaměřena a nasměrována k vyšší přirozenosti Boží. Svobodným a dobrovolným úsilím o růst účasti na Boží přirozenosti se s Boží milostí uskutečňuje úplně nové stvoření. Zatímco lidský tvor byl stejného rodu s ostatními lidmi, nyní se z Boží milosti stává zbrusu novým tvorem, každý jedinečným a neopakovatelným, a je to tvor, který se nazývá křestním jménem, a to bez ztráty své příslušnosti k lidskému rodu.

Z přirozenosti nutně vyplývají schopnosti, jimiž se projevuje její ráz. Schopnostmi, které vyplývají z milosti, jsou nadpřirozené ctnosti a dary Ducha svatého. Tvoří v duši omilostněného člověka nadpřirozené ústrojí, pohybované božským životem. V duchu ctností žije člověk dokonale, aniž se mění lidský ráz jeho činnosti. Jeho slova i skutky zůstávají přeměřené lidským silám i pod vlivem nadpřirozených ctností. Díky ctnostem dosahuje člověk dokonalosti, jaká však nepřesahuje možnosti lidské přirozenosti. Teprve vlivem darů Ducha svatého se vzmach duše povznáší tak vysoko, že přesahuje meze lidské přirozenosti.

Nové ústrojí nadpřirozených ctností a darů Ducha svatého roste vzrůstem lásky k Bohu. Tato láska je bezmezná a nezná žádných hranic. Pán ji ukládá slovy: *"Miluj Boha svého celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí."* (Mt 22,37) Nepostavil tedy žádné meze jejímu růstu. Důvod, proč láska nezná mezí, je podle sv. Tomáše to, že nikdo neomezuje velikost cíle, neklade žádné hranice v dosažení cíle. Tak lékař neklade meze zdraví, nýbrž jen omezuje a odměřuje léky k dosažení zdraví, tedy prostředky k cíli.

Působením darů Ducha svatého se lidská činnost stává činností Ducha svatého, který postupně proniká člověka jako oheň spaluje dřevo, přičemž z něj odstraňuje všechnu vlhkost. Kdo se oddá duchovnímu životu, ten zpočátku slzí pod žárem ohně Boží lásky, který odstraňuje všechno zbytečné, než ji povznese ke spojení s Bohem. Teprve pak duše pozná, že očištné utrpení nejsou ničím proti milosti, které se jí dostalo. Posvěcující milost prozařující omilostněnou duši postupně vtiskuje tvar tělu, aby také jeho posvěcením vzniklo nové stvoření. Duše se i vnějším jednáním přizpůsobuje Kristu, který je tichý a pokorný srdcem.

K úplné blaženosti se vyžaduje, aby náš rozum dospěl k poznání podstaty první Příčiny, v níž se pojí lidský rozum s božskou podstatou jako vlastním předmětem, takže mu nezbyvá jiná touha. Hlubinu lidského poznání vyplňuje

poznání převyšující sebelepší poznání Boha ze stvořených i z duševních věcí, v nichž se ve značné míře odráží Boží podoba a dokonalost. Lidský rozum pomocí světla slávy pronikne k Bohu, jak je sám v sobě, takže ani lidský pojem nebude prostředkem k poznání, nýbrž Boží podstata se přímo a bez prostředků spojí s rozumem.

Boží dokonalost je dokonalostí nejvyššího stupně. Z plnosti Božích dokonalostí vyplývá úplné zadostiučinění jeho vůli. Tím se v Bohu nabízí oceán blaženosti.

Víra a zjevení mluví o vnitřním životě, o Božství samém v sobě, v němž od věků žije a raduje se Nejsvětější Trojice. Ve vidění vnitřního života Božího, v němž nebeský Otec plodí věčné Slovo, když poznává svou přirozenost, a v němž vychází nekonečná Láska Ducha svatého, v tom se plně nasytí každá lidská touha. V Nejsvětější Trojici je základ a střed celého duševního života a hlavní předmět víry, ze které pochází každé, i zkušenostní poznání Boha v mystickém životě.

Ve stejném stupni jako rozumový život se nachází u Boha láska, protože nebeský Otec a Syn Boží se navzájem milují pro nesmírné Dobro. A tato láska je spolupodstatná pro Otce a Syna, je to Duch svatý, oživující pouto mezi Otcem a Synem.

Milostí se člověk stává adoptivním dítětem Božím, jemuž Bůh uděluje svou přirozenost. Duch svatý naplňuje duši prozářenou posvěcující milostí, takže je jeho příbytkem. Uděluje jí lásku, účast na věčné Lásce, takže v omilostněném člověku začíná klíčit nový život, kterým se účastní vnitřního života Nejsvětější Trojice, jehož vrcholem je nazírání trojjedinného Boha.

V jaké míře čerpáme už zde v pozemských poměrech tento božský život? Milostí jsme nasměrováni vůči Bohu. Prvním stupněm Božího života v nás je víra, které dává souhlas všemu, co Bůh zjevil, a tak je počátečním poznáním vnitřního života. Avšak bez lásky by víra byla mrtvá. Proto vyšším stupněm Božího života v nás, která nás spojuje s Bohem a zůstane stejná i ve věčném vidění Boha tváří v tvář.

Postupně dospívá duše omilostněného člověka až k životu, v němž převládá nadlidský způsob působení Ducha svatého svými dary. V tomto nadlidském působení Ducha svatého v životě vydává samotný Duch svatý svědectví naší duši, že jsme Božími přáteli. (Řím 8,16)

Boží milost nás uvádí k prameni čerstvé vody, zavlažující strom ušlechtilějšího života v nás. Přitom nám uděluje základ poznání a lásky přiměřený a přirozený jedinému Bohu. Z Boží lásky se tento základ stává každému z nás skoro přirozeným, neboť je to nový štěp rostoucí z lidské přirozenosti, aby nesla plody ušlechtilější než jsou lidské, a tak oslavovat Boha navěky. "Tomáš Bahounek OP

MĚSÍČNÍ SONÁTA VE STARONOVÉ SYNAGOZE

POVZDECH ČASU

JAK DECH SCHOULENÉHO

DO ZAKVÍLENÍ BERANÍHO ROHU

JENŽ JAKO BY DOCHÁZEL

Z LIDICKÝCH OVCÍ

KTERÉ ŽIDOVSKÉ DĚTI PÁSLY

NA TEREZÍNSKÝCH ŠANCÍCH

NEBOŤ ZLOBA MOCNÝCH

TOHOTO SVĚTA

NAVZDORY BOŽÍMU HNĚVU

NAVĚKY JE VĚČNÁ...

SVĚTLO ROZPTÝLENO JE

SEDMIRAMENNÝM SVĚTLEM

A VĚCHTEM Z VLASŮ RÁCHEL

ZE ZDÍ SYNAGOGY

OPOCENÝCH KRVÍ

STÍRAJÍ MĚSÍČNÍ SVIT

KAREL KŘEPELKA

+++

NÁBOŽENSTVÍ A MRAVNOST V KLEŠTÍCH ROBOTIZACE

Většina robotů se uplatňuje v oblasti zpracovatelského průmyslu. Znamená to možnost opustit těžkou či nebezpečnou práci a věnovat se činností, v nichž lze lépe uplatnit svobodné tvořivé schopnosti člověka. To ale stroje nenahrazují.

Robotům nevadí rutina a jednotvárná práce, **mohou pracovat nepřetržitě**, nemohou onemocnět ani utéct ke konkurenci. Kromě vyšší produktivity zajišťují i **větší přesnost a nižší chybovost** vykonávaných operací.

Kybernetika nejenže neomezuje člověka ve víře a mravnosti, ale naopak podléhá Božímu řádu. Vynálezci vynalézají také **roboty servisní** čili služebné

Umělá inteligence /UI/ se snaží se zastoupit Boha a vytvořit umělého člověka. V digitální a teleportační rovině není nouze o vytváření imitace Božích zázraků.

Navenek se zdá, že ubývá věřících. Roku 2000 bylo podle Gallupova průzkumu členy některé církve kolem 70 procent obyvatel, s nástupem třetího tisíciletí se situace dramaticky změnila. Do roku 2020 se počet členů církví snížil na 47 procent, přičemž mezi lety 2007 a 2020 vzrostl podíl Američanů nehlásících se k žádnému náboženství z 16 na 30 procent.

Jak proniká UI do náboženství? V Německu nedávno provedli d'ábloví spiklenci imitaci bohoslužby, předváděnou UI. Na Twitchi je možno nepřetržitě

hovořit s modelem UIv podobě Ježíše Krista, vycvičeného podle jeho učení. A v japonském chrámu vám robotický mnich odrecituje Sútru srdce.

Jakými způsoby se protíná UI a náboženství?

Ačkoli náboženství nemizí, jak se někteří modernisté domnívají, ale spíše se pouze mění, odklon od zavedených struktur náboženství je patrným trendem, a to především u mladšího pokolení, ale také u staršího, znechuceného poplatností duchovních osob světské moci, během covidové a jiné masové psychózy. A stejně jako klesají počty věřících, snižuje se také počet živých náboženských profesionálů, tedy kněží, mnichů či kazatelů.

V chrámu Kódaidži v japonském Kjótu pak najdeme robota jménem Mindar. Ta má být manifestací Kannon (čínsky Kuan-jin) – východoasijského zosobnění bódhisattvy soucitu Avalókitesvary. Mindar má lidské rysy, které na obličeji, ramenech a rukou umocňuje silikonová vrstva připomínající lidskou kůži, zbytek kovové konstrukce je ale záměrně odkrytý. S nápadem na zavedení kybernetické Mindar přišel v roce 2017 Tensho Goto, někdejší správce chrámu.

Goto proto požádal Hiroshi Ishigura z univerzity v Ósace, aby „vytvořil buddhistickou sochu s pomocí robotiky“. A tak v roce 2019 použili robot v podobě bódhisattvy Kannon. Podle buddhistické tradice se může vtělit do libovolného předmětu. Rozdíl mezi duchovním profesionálem a robotem tkví v domnělé robotově nesmrtnosti. Zatímco my zemřeme, Mindar se bude se může vyvíjet do nekonečna. Goto tvrdil, že rozdíl mezi Božím dítětem, zasvěceným duchovní službě, a robotem spočívá v androidově nesmrtnosti. Zatímco my zemřeme, Mindar „se může setkávat s mnoha lidmi a ukládat spoustu informací během času. Bude se prý vyvíjet do nekonečna“.

Děsivě působí robotický panák kněze SanTO₂ vyvinutý v Japonsku a představený v roce 2021 v Polsku. Má podobu malého oltáře, kterému vévodí pohyblivá postava loutka světce se svítící svatozáří, a je vybaven mimo jiné i mikrofonem, kamerou a dotykovými senzory. Umí přednášet kázání, provádět věřící modlitbou a poskytovat rady i odpovědi na otázky o učení víry, uložené do elektronické paměti.

Nápad na vytvoření robotické loutky „katolického kněze“, jak to nazvala jedna z věřících při představení ve Varšavě, se zrodil v hlavě Gabriela Trovata z tokijské univerzity Waseda po propuknutí koronavirové masové psychózy.

Samozřejmě, že to byl ďábelský podvrh, protože takový kybernetický model kněze či mnicha nemá nesmrtnou duši, tedy ani rozum a svobodnou vůli a nemůže ani přijmout skutečné svěcení od biskupa, takže nemůže zprostředkovat ani požehnání, ani svátosti, ale pouze ďábelské triky.

Přesto taková pseudo-bohoslužba vedená UI přilákala stovky zaslepených ovcí z řad věřících, upadlých do pověry.

Roboti nejenže nemohou vyřešit krizi způsobenou klesajícím počtem náboženských profesionálů různých proudů po celém světě, ale jsou to

prostředky ďábelského klamání věřících, a všichni, kdo takové prostředky vynalézají, zavádějí a propagují, těžce hřeší.

Je jisté, že musíme sledovat vznik nových pověr založených na uctívání UI, ale také ďábelskou digitalizaci sekt.

Cesta do temnoty robotovy umělé „duše“

Jedna věc jsou technické možnosti, druhá pak to, jak se k takové využívání technologií staví sami věřící. Nezávisle na tom, kterého boha uctívají a k jaké konkrétní tradici se hlásí, jejich kritické reakce jsou v zásadě velmi podobné. Vadí jim především nepřítomnost nesmrtelné lidské „duše“, ale také ďábelské zneužívání náboženství k ohlupování naivních osob, a k jejich vedení ke zkáze nejen mravní, ale i duchovní. To vede také ke vzniku sekt, které uctívají UI jako božstvo a hledají v kybernetice prostředek spásy.

Falešní teologové šíří bludy o tom, že se člověk se stane vylepšeným tvorem zcela v souladu s Božími nároky. Technologie je dle těchto teologů klíčem k zlepšení hříšného světa a těla, jak si to Bůh přeje. Chtějí např. za pomoci genových terapií změnit přirozenost člověka a tedy, že se pokouší „hrát si na Boha“. Takové kejkle zvrhlých teologů vedou ke zkáze lidstva. Tom Bahounek

+++

ŽIDOVSKÝ HŘBITOV

CHVĚNÍ USTRNULÉ
PRO TO UKŘIŽOVÁNÍ
VY NĚMÍ
I V HROBĚ OKŘIKOVÁNÍ
TO JEN VYHNANSTVÍ
O DOMOVĚ VÍ
HROBŮM SVĚŘUJEME SVÁ PŘÁNÍ
NE K NAPLNĚNÍ
K ODEVZDÁNÍ
MRTVÝM ÚSTŮM SVŮJ HLAS
V KÁMEN
Z KAMENE PROBUZENÍ PROROCI
DEN PO DNI
V NÁS
CHŘÁDNE ČAS
TO JEN ZA ZDI
ŽIVÍ POCHOVÁVAJÍ
SVÉ ŽIVÉ
KAREL KŘEPELKA

+++

APOKALYPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI“10

Kdyby v naší digitalizované a robotizované společnosti jednal ten, kdo dává práci, tak jako pán vinice v Ježíšově podobenství, brzy by přišel na buben. Byl by to hospodářský krach. Ježíš si však může dovolit jednání, vymykající se pozemským měřítkům, protože Bůh není vlastníkem jako nějací lidé. Nad tím je třeba se trochu zamyslet.

Filozofie úspěchu výrobní a spotřební společnosti je tvrdá a děsivá. Nezáleží jí na lidské osobě, ale jenom na člověku jako jednotce výroby a spotřeby. V poslední době to na vlastní kůži zakoušelo mnoho žoldnéřů působících v cizině: mouřenín odvedl svou mouřenínskou práci, mouřenín může jít. Jaké lidské tragédie se odehrávají mezi těmi vyřazenými, to nestojí v žádné statistice a vládce světa se snaží utajit. Falešný vládce světa, masových vrah se bere všechny lidi světa s odporem a nevolí a trestá tím, že jim upírá jakékoli uznání: jsou to nemocní, invalidé, důchodci, duchovní rodiny, ženy v domácnosti atd. Základním znakem západní spotřební společnosti je MÍT a CHTÍT MÍT. V tomto prostředí už člověk nesmí zůstat jako někdo, tedy jako osoba nadaná rozumem a svobodnou vůlí. Je to pouze statistická jednotka, adresát zboží, čárový kód, který se ovlivňuje reklamou, televizí, internetem, elektromagnetickými podněty. Tak je člověk sladce otravován a odcizován předměty, které oficiálně má MÍT a MUSÍ MÍT, jak mu to nestoudná reklama vnucuje. Dříve platilo MODLI SE A PRACUJ, a dnes platí ZAPOJ SE A KONZUMUJ.

Jak se ubránit rytmu digitalizované společnosti, která vtahuje každého člověka do robotizované mlýnice výroby, trhu a spotřeby, aby ho rozemlela? Jedině tak, že vtiskneme každému dni rytmus důvěrné osobní rozmluvy s Bohem a budeme celý den všechno dělat přednostně pro Boha a s Boží pomocí. Začínat den s radostným odhalováním hříven, kterým nás Pán zahrnuje, díkůvzdáním za ně, a předsevzetím za jejich použití a rozhojňování k oslavě jejich božského původce a k oblažení sebe i druhých, méně obšťastněných. Končit den jeho zhodnocením nejen ve svém svědomí, ale podle Božích měřítek. Místo hendy-mobilu se stále držet růženec, v němž se nabízí přímé – „vertikální“ spojení s Bohem i s P. Marií a se svými životními zkušenostmi

Závist otravuje život této robotizované spotřební společnosti: Tím platí člověk za chamtivý způsob života ve smyslu MÍT - VLASTNIT: STRES. Lidé si začínají závidět. Závist otravuje člověku celé jeho životní prostředí. A koho popadne závist, ten se plouží do procesu, do úřadu, do školy jen proto, že si říká: tudy vede cesta k tomu, abych více měl - více vlastnil a užíval si. A tak se překotně šplhá nahoru a výsledek: infarkty, mrtvice, deprese a sebevraždy jsou na denním pořádku. Z lidí se vytrácí úcta k Bohu a lidskost. Už nedovedou soucítit s těmi, kdo nevydrží tempo a spěch. Pro každou oběť systému honby za spotřebou má vládce světa jen pokrčení rameny: nevydržel. Současně každého, kdo nevydržel tempo systému, považují za nutnou odpadovou látku procesu, založeného na zisku. Podvědomě je to trápí, ale vědomě si to připustit odmítají.

Tak se zvyšuje potřeba psychofarmak a látek dodávajících iluzi štěstí a odstraňujících bolest a úzkost. A chemie nemá zájem, aby se na to něco měnilo.

Tak se zásadně liší Boží hájemství od struktur světa. Ve světě všechno podléhá nabídce a poptávce. Veškerá krása a umění se ponizuje na pouhé zboží. Veškerá pravda a věda má zde smysl jedineč, když se dá digitálně zpeněžit. Duchovní hodnota takového umění by upadla, i když z důvodů prodejnosti takového umění se v něm navenek udržují náboženské náměty: Jdou na odbyt umělohmotné nádoby Panenky Marie, naplněné vodou z vyhlášených posvátných míst a obrázky a sošky Pána Ježíše? Jak je masám libo. Naděláme vám digitálních Panenek Marií a barvotisků Ježíšků, kolik chcete! Hlavní je, aby to šlo na odbyt a široké masy ovcí to lépe ovládalo.

Pán Ježíš však přináší do takové společnosti zásadní změnu. Cože?! – Vztekají se povýšenci. Odmítá nás? Rouhá se Bohu! Na kříž s ním! A tak má být Pán Ježíš znovu potupně likvidován jako rouhač proti zbožňované robotizované společnosti, kde si všechno lze jen koupit. A dneska je Pán Ježíš znovu křížován elektronicky a jeho Církev chtějí teleportovat do dějin proto, že odmítá, aby z něho - z Pána Ježíše a z jeho Matky Církve - dělal někdo reklamu na prodejní a spotřební zboží.

Matko Boží, oroduj za nás a přiveď nás ke svému Synu!

Musíš mít hlad a žízeň, tvrdí nám kapitáni dnešní robotizované společnosti. Proto jsme ti zde zřídili McDonaldy. A jestliže nechceš hamburgery a Coca Colu, tak jsi vyvrhel a nemáš v naší společnosti co dělat!

Ježíš však přichází a říká: *Kdo má žízeň, pojd' ke mně a pij!* (J 7,37) Co tím míní? Je to onen zásadní hlad a žízeň, který nemůže žádná věc tohoto světa utišit, i když na trhu mají všechno možné zboží. Ten, kdo myslí, že mu ke štěstí stačí jen to, že bude mít zajímavou práci, auto, úspěšnou rodinu, hodně známých, a že to nasytí jeho nejhlubší touhu - ten příliš málo hladoví. Kéž by přišel na to, že štěstí mu nedá nic z tohoto světa - kéž by na to přišel dřív, než bude muset odejít ze světa, a dřív, než ztratí tuto krátkou pozemskou šanci!

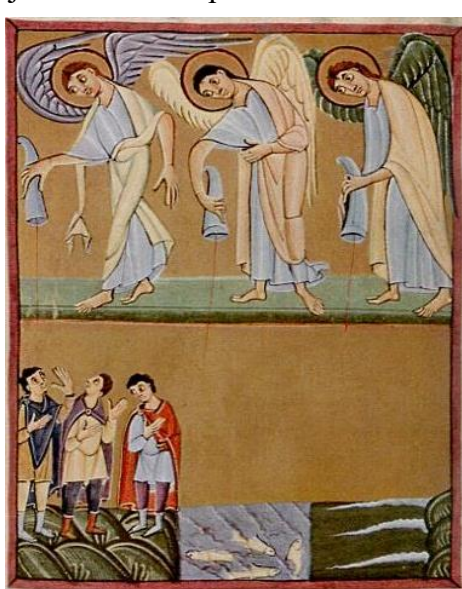
Otec našeho Pána Ježíše slibuje všem přístup do Božího království. Zatímco farizejové a zákoníci, saduceové - tehdejší kněží, a esejci - tehdejší i dnešní kněží a mniši se domnívali, že jen oni se tam dostanou, Pán Ježíš otevírá náruč všem. Každý má u Pána Ježíše naději na vstup do Božího království: celníci a hříšníci, nevěstky, a hlavně ti, které svět odkopl, protože nestačili tempu digitalizovaného světa: slabí, nemocní, staří, hladoví... Pán Ježíš od nich nežádá lékařské osvědčení, ani doklad o tom, že nikdy neseděli ve vězení, nýbrž jen otevřené srdce, které je ochotné nechat se v Kristu proměnit a dát kvůli Němu spálit svůj dosavadní spotřební způsob života. Dát se proměnit, umrtvit své smysly, své tělo. Ježíši Kriste, přitáhni nás na své laskavé Nejsvětější Srdce!

Odložme závist, protože dobrotivý Boží ruší mechanismus západní spotřební společnosti: výkon - odměna. Boží lásku si nemůžeš zasloužit. A přitom jsi člověče na dně, i když jsi vytvořil robotizovaný kolos spotřební

společnosti. Umíš si vydělávat, ale nakonec za to hlavní, co potřebuješ k věčnému životu, musel a musí někdo zaplatit za tebe, totiž Pán Ježíš.

To je dodnes převratné. Za dob Pána Ježíše viděl zbožný Žid toto: Kdo zná Mojžíšův zákon až do poslední podrobnosti a křečovitě se ho drží, ten má za svůj výkon nárok na zaslouženou odměnu. A Bůh je povinen za výkon platit. Šilhání po odměně bylo součástí židovské morálky. A na všechny, kdo neznali Mojžíšův zákon se židé dívali s pohrdáním.

A do toho přichází Ježíš a říká podobenství o dělnících na vinici. Židé se chytají za hlavu: Kdyby si nějaký hospodář počínal tak, jako ten vinař, aby platil stejnou automatickou odměnu i těm, kdo neodvedli smlouvenou práci, tak by zkrachoval. Jenže takový je milující a milosrdný Bůh, že je ochoten pro člověka prolít svou Krev na kříži. Jako synové v podobenství o marnotratném synu, a jako dělníci v podobenství o vinici, tak se musíme i my chápat, že Bůh je

svrchovaně dobrotivý, který přeje každému a obdarovává všechny, kdo jsou ochotni dát si od něho od základu proměnit svůj život. Proto človče, nešilhěj po odměně. Odlož závist a těš se z Dobroty Boží!

„Je dobré vyznat své chyby. Člověk se cítí posílněn. Toto přiznání je jako když při velkém úklidu koště vymete všechny prach... je také nezbytné, abychom se pokaždé vrátili zpět až ke své chybě a začali znovu. Věc, kterou hájíme je tím posílněna. Když dál bloudíme po špatné cestě, můžeme si být jisti, že nikdy nedosáhneme svého cíle“ (Gándhí Dopisy do ášramu 79).

Sledujme to dále pohledem Zjevení svatého Jana (Zj 16,1-4): **16 A uslyšel jsem silný hlas z chrámu, jak mluví k sedmi andělům: „Jděte a vylejte sedm misek Božího hněvu na zem!“**

2I odešel první a vylil svou misku na zem. A povstaly ošklivé a obtížné vředy na lidech, kteří měli znamení šelmy a kteří se klaněli jejímu obrazu.

3A druhý anděl vylil svou misku na moře; i proměnilo se v krev jako mrtvoly, a zhynula každá živá bytost v moři.

4 A třetí vylil svou misku na řeky a prameny vod; i proměnily se v krev.

Tu jsem uslyšel mocný hlas z chrámu volat k sedmi andělům: Jděte a vylijte sedm misek Božího hněvu na zem. První šel a vylil svou misku na zemi. Potom se na těch, kdo nesli znamení šelmy a klaněli se jejímu obrazu, objevil zlý a žalostný vřed. Druhý anděl vylil svou misku na moře. Pak se z toho stala krev,

kteřá vypadala jako krev mrtvého muže; a všichni živí tvorové v moři zemřeli. Třetí vytil svou misku na řeky a prameny. Pak se vše změnilo v krev

První rána připomíná šestou ránu egyptskou. Podobně trestal Hospodin Egypt any proměnou nilských vod v krev.

Tři andělé vylévají shora ze svých nádob rány jako červené paprsky na tři části země, jak ukazuje Bangerská apokalypsa.

Spodní výjev je rozčleněn do tří různých výseků pro půdu, řeky a prameny. Zcela vlevo gestikulují tři vylekaní muži, ten vlevo má pod bradou malou krvácející ránu. V prostředním výjevu plavou v krvavém moři umírající nebo mrtvé ryby. V pravém výseku vyvěrají prameny ze tří skal.

Tohle stupňování postižení hříšného tvorstva má smysl v tom, že se Boží trest nedostavuje rázem a úplně, ale postupně, část po části. Bůh ve své shovívavosti počítá s tím, že se člověk napraví dřív, než by mohla dolehnout celá pohroma.

Sledujme to na podání brněnské malířky Veroniky Planerové III.OP, která se snaží zbavit podrobné popisnosti hrůzy Božího dopuštění jejich abstraktní zkratkou. To je povzbudivé. Vždyť teprve když člověka začnou drtit okolnosti a začne ho vtahovat lis jako hrozny při vinobraní, obrací se člověk snáze o pomoc k Bohu a začíná ze sebe vydávat sladkou šťávu. Tomáš Bahounek OP

+++

KDO POTĚŠÍ JEŽÍŠE NA KŘÍŽOVÉ CESTĚ

Nebráním se tomu, když Mi vkládají na ramena těžký kříž, abych jej donesl na místo Mého umučení. Široké masy, zvědavé na sledování cizího utrpení a krvácení, se srocují kolem cesty, po níž nesu kříž. Hlučí a říčí sledováním a prožíváním Mého utrpení a fascinovaně zírají, jak mne bičují doprovázející strážci veřejné bezpečnosti, označení vládcem světa jako ti, kdo *pomáhají a chrání*, kteří ochotně splní jakýkoli rozkaz, i kdyby ho ukládal samotný d'ábel. Na této cestě zůstávám s křížem sám a sám.

Nechci se tomu vzepřít, ani se nezdráhám nést Můj kříž, ačkoli jsem si jej vlastní vinou nezasloužil. Vím však, že všechno porušené v tobě i kolem tebe musí být odstraněno. Všechno pouze přirozené musí být překonáno a zušlechtěno. Proto se bouří i svět i tvoje porušená tvá lidská přirozenost. Svět, hlásající lidská práva, se bouří a připravuje kříž každému, kdo Mě vyznává a napodobuje. Tvoje přirozenost se vzpírá a považuje za škodlivé všechno, co ji přesahuje, a Můj kříž je bezesporu tím, se vymyká tvé přirozenosti.

Jsem tichý a pokorného srdce, ale široké davы vyznávají hluk a blesky reklamních světél a nabídek světa, takže Moje vyznání, že jsem tichý a pokorného srdce připadá každému jako krajně potrhle a nesmyslné.

V Pavlově upřesnění se pak výzva k ulehčení Mého kříže ukazuje být výzvou k nesení břemen těch druhých. Široké masy však vyznávají heslo. NEHAS, CO TĚ NEPÁLÍ! Nakonec Mé celoživotní vyznání potvrzují slovy: „*Cokoli jste učinili jednomu z těchto Mých nejmenších, Mně jste učinili.*“

Nic než to, co hlásám na Hoře blahoslavenství. To je smysl Mého mlčenlivého nesení kříže. Pro změkčilé, přecitlivělé, zlenivělé pokolení požívačnicků je to však vyloženě odporné, třebaže by také oni rádi sáhli po něčem, co je přesahuje.

Blahoslavenství jsou neoddělitelné od Mého kříže na Kalvárii. To, co zde zjevně šíleně předvádím, je ukřižování vlastního sobectví. Odpouštím všem, kdo Mě nenávidí. Ochotně si raději nechám vyloupnout oko a utnout vlastní ruku, než bych se vzdálil vůli našeho nebeského Otce. Zachovávám si čisté srdce, když vášně širokých mas křičí po ukojení. Odpouštím těm, kdo žádají Mou potupnou smrt. Přemáhám zlo dobrem. Tak i ty vyprošuj všechno nejlepší, a tedy hlavně Mne samého, těm, kdo Mně odsuzují a proklínají, a snažím se jim dopřát Mne zrazeného, opuštěného a bičovaného. Na Kalvárii neříkám nic o tvé svobodě ani se nezmiňuji o tvých lidských právech. Raději mlčky nesu na svých ramenou kříž na tvou lhostejnost k nevinně trpícímu a umírajícímu.

Kdo mne potěší na Kalvárii? Ty, kdo nepodléháš vnější manipulaci falešným vládcem světa, ani se zbaběle neschovááš stranou, ale probíjíš se kalem a špínou světa, a uchovááš si duši bez poskvrny hříchu. Rozhodně se zříkáš i některých dovolených radostí a potěšení, ať více a více křížuješ vlastní sobectví a chamtivost. Pohrdáš tím, co svět pokládá za skvělé a znamenité. Odmítáš prožívat dvoje štěstí - jedno náhradní, digitální a robotické v tomto světě a jiné pravé, nadpozemské štěstí, které nepomine.

Nejsi žádný dobrodruh, a přesto se kvůli Mně odvážně se vrháš do těžkostí. Pokud však bolest překračuje meze přirozené snesitelnosti, a nemusí to být jen palčivost tělesného utrpení, ale také třeba až k hranicím života tlačící propastná opuštěnost či jiná forma psychických útrap, tak se v ní ocitáš na křižovatce. Tehdy se můžeš svobodně rozhodnout: buď ji zásadně odmítneš jako naprosto nepřijatelnou a nesnesitelnou, a pak ji buď přestaneš snášet a odmítneš ji trpět či podnikneš úsilí pro její zmírnění – lékařsky a jinak, nebo jsi nucen ji snášet a

nedokáže ji odmítnout jako nevylyčitelnou nemoc nebo trest smrti, a pak si zoufáš nebo si vezmeš sám život, což je nepřirozené, anebo přijmeš takovou strašně nesnesitelnou bolest společně s Mým křížem, a pak ti otevírám cestu vznešeného a krásného hrdinství nadpřirozeného.

Smysl tvého utrpení je tedy zároveň nadpřirozený. Je zakořeněn v tajemství Mého vykoupení světa smrtí na kříži.

Utrpením můžeš překročit své přirozené meze. Utrpení je jedním z těch bodů, ve kterých je ti určeno, abys překonal sám sebe a potěšil Mne na Kalvárii.

V tvém utrpení a bolesti pro Moje utěšení na Kalvárii je utajena síla k růstu v Mé krásné otčině. Tak činí obrovský skok k Mé vládě na světě, když všichni trpící postižení obrátí své trápení ve společnou touhu po uzrání Mé vlády prostřednictvím hrdinského sebeovládání. Celý problém spočívá v tom, uvolnit tuto sílu dovnitř, dát jí krásné zaměření či zapojit ji do spolupůsobení při výstavbě Mé krásné vlády ve světě. Tady je zapalovač řetězové reakce lásky, která ohřeje všechny, kdo se chvějí zimou úzkosti a posvítí všem, kdo trpí temným zákalem svých očí.

Třebaže bolest, která tě takto postihuje, může strašně protivně působit, není to důvodem k tvé naprosté lhostejnosti a zatvrdlé otrlosti vůči Mému utrpení na křížové cestě, ani k nezájmu o Mou úlevu v bolesti a o její zmírnění, ba dokonce ani ke zvětšování tvého utrpení v donucovacím režimu, založeném na názoru, že se jediné krajním trýzněním snáze a rychleji dojdeš k dokonalosti.

Vytvoření návyku na lék nebo jednostranné rozvíjení tvého organismu a psychiky směrem k „umělé bezbolestnosti“ by tě však vedlo k celkovému snížení přizpůsobivosti, změkčilosti a přecitlivělosti na bolest. Ostatně i při omezení tělesné bolesti ti vždy zůstává ještě psychická bolest jako úzkost, nejistota, opuštěnost, zrada, starost a obavy, které na tebe doléhají tíživěji než bolest tělesná.

Jako tvůj bratr na křížové cestě mám velmi zvláštní vztah k utrpení a bolesti, k hladu, žízni a k chudobě. Kéž také ty zmírníš Mou bolest a žízeň na Kalvárii, třebaže stále dobrovolně podstupuji utrpení psychické na této poslední Mé pozemské cestě a při nesení kříže.

Přicházím, abych odvrátil tvé oči od pouhých pozemských těžkostí a od pouhých tělesných útrap. Stále a opakovaně volám: Zde není tvůj cíl, neschovávej zlaté ozdoby, protože nemůžeš zároveň sloužit Mé vrcholné službě našeho nebeskému Otci.

Nestačí jen vychytrale přečkat životní zkoušky a nějak přetrpět bolest s myšlenkou, že všechno přebolí. Vydej se do hlubiny utrpení, abys Mi poskytl útěchu v těžké chvíli. Ve chvíli nečekaného utrpení je myšlenka růstu skrze bolest většinou nepochopitelná. Udělím ti však i její pochopení a vznešené hrdinské prožití. Zbav se duchovního sobectví, že bys chtěl především vlastní duchovní prožitek, že bys chtěl být poslušný vůči daným autoritám, protože vrcholem je ti, jak Mne potěšíš. Tomáš Bahounek OP

+++

TŘESK SLOVA O SLOVO

TŘESK SLOVA O SLOVO A DÝCHA ZHRDNE CHLEBEM,
SKŘÍPAJÍC PÍSEK ŽEHRÁNÍ ZUB NA ZUBU,
I VENKU SKŘÍPÁ MRÁZ A ZVONY VĚŽÍ S NEBEM
TŘESKUTĚ OPAKUJÍ ZÁPAS JAKUBŮV.

UTÍKÁŠ CHŘESTĚ HNĚVEM SVÝM, I VZDUCH JE BŘÍTKÝ,
TRESTANCE MÍJET VIDIŠ JEN CO V SPÁNKU SEN,
JDOU ZOTVÍRÁNÍ NAVESKRZ A PRÁZDNÍ VÝTKY
- SNAD SESTRA NEDOKLEKLA V STRAŠNÝ VEČER TEN.

VŠAK TY? - KRKAVEC ELIÁŠŮV PŘINÁŠÍ TI
SEDMEROU ÚTĚCHU, Ó NECHTĚJ VYŠLEHNOUT
V TOM JARU ZÁŠTÍ LISTÍM ZLÝM A NASADITI
PLOD ZHOUBY SKRÝVAJÍCÍ POPEL, JED A TROUD,

KDYŽ SLOVA ZKŘÍŽÍ SE A DÝCHA ZHRDNE CHLEBEM,
SKŘÍPAJÍC PÍSEK ŽEHRÁNÍ ZUB NA ZUBU,
KDYŽ VENKU PRASKÁ MRÁZ A ZVONY VĚŽÍ S NEBEM
HOROUČNĚ OPAKUJÍ ZÁPAS JAKUBŮV.
JAN ZAHRADNÍČEK

+++

DESATERO A POVĚRA UMĚLÉ INTELIGENCE /6/ *NEPROMLUVÍŠ KŘIVÉHO SVĚDECTVÍ. NEBUDEŠ PROTI BLIŽNÍMU FALEŠNĚ SVĚDČIT!*

Při výkladu daného přikázání se často omezujeme jen na konstatování, že nesmíme lhát. Hlubší význam a neustálá závažnost tohoto nařízení se nám ukážou teprve ve chvíli, kdy si uvědomíme, že se týká především případů, kdy se slabší hájí proti útlaku silnějšího nebo kdy není v nějakém sporu jasné, na čí straně stojí právo a spravedlnost.

Mají tedy křesťané říkat pravdu vždy a za každých okolností? Nikoliv. Křesťané mají říkat pravdu všem, kdo na ni mají právo. Na pravdu nemají právo ti, kdo ji chtějí zneužít k tomu, aby někomu uškodili. Složitější jsou situace, kdy přesně nevíme, do jaké míry smíme být pravdiví. Říkat všechno, co je pravda, může být někdy nebezpečné. Kněz je vázán zpovědním tajemstvím, lékař lékařským tajemstvím, a tak advokát, atd. Jsou to příklady povolání, kde se musí s pravdou zacházet velmi opatrně. To ovšem neznamená, že mohou lhát. Někdy není ani tak těžké pravdu vyslovit, ale vybrat k tomu ten správný okamžik a správná slova. A zde je třeba velké opatrnosti a především lásky.

Zkoumání možností využití UI v různých oborech se nevyhnulo ani lékařství, ani právu a soudnictví. UI dovede podle jistých zdravotních příznaků stanovit diferenciální diagnózu, ale konečná diagnóza zůstane nakonec v rukou člověka. V budoucnu by mohli soudní pře rozhodovat digitální soudci. Podle

dostupných informací je nejdále na této cestě Čína, která s digitálními soudci experimentuje již od roku 2016. V roce 2017 byl v Čang-čou otevřen první internetový soud, který pracuje 24 hodin denně, 7 dní v týdnu.

V současnosti jsou miliony soudních sporů v celé Číně rozhodovány u internetových soudů digitálními soudci s UI. Čína si program chválí a velebí především rychlost a finanční nenáročnost.

Jsou ale robotičtí soudci a právníci nejlepší cestou ke spravedlivému rozhodování lidských sporů? A jak je to se spojenectvím pravdy s láskou v případě, že spor rozhoduje chladná, strojová racionalita? Jsou rychlost a úspornost jedinými měřítky, která by se měla v této oblasti sledovat?

Zatímco cílem digitálních či robotických soudců je pravdu hledat a spravedlivě rozhodovat soudní spory, jiné algoritmy UI dokáží člověka zmást natolik, že neví, co je skutečné a co je klam. Jedná se nejen o automatické vybírání a cílené rozesílání falešných zpráv, ale také o snad ještě důmyslnější technologii klamání veřejnosti ve sdělovacích prostředcích. Ve světle osmého přikázání je důležité zdůraznit, že UI by neměla sloužit k vytváření iluze pravdy.

Zvláště nebezpečné je zapojení UI v hromadných sdělovacích prostředcích při volbách, kdy jsou zvláště při elektronické volbě snadno podlamovány základy demokratické společnosti.

NEPOŽÁDÁŠ MANŽELKY BLIŽNÍHO SVÉHO.

NEBUDEŠ TOUŽIT PO ŽENĚ SVÉHO BLIŽNÍHO!

Deváté a desáté přikázání spolu těsně souvisí. Je to dáno i jejich vyjádřením a umístěním do jediného verše (Ex 20, 17; Dt 5, 21). Zatímco v Exodu se první zmiňuje o dychtění po domě bližního, který zahrnuje jeho majetek (vč.ženy a služebnictva), v Deuteronomiu je tento pohled upraven - žena je předržena majetku (stále se do něj však započítávají otroci) a používá se pro ni jiné sloveso. Podle Deuteronomia se tedy „dychtí po ženě“ a „touží po majetku“. V dnešních překladech Desatera se používá většinou pojem „toužit“.

Není to jen fyzická nevěra, ale též jakékoliv svádění cizí(ho) ženy(muže) či touha po někom, kdo žije s někým jiným, což působí na vzájemné vztahy rozkladně. Nejde tedy jen o určité skutky, ale třeba jen o pomýšlení na ně. Dychtění a touha jsou v biblickém pojetí spojovány se sobectvím, s nadřazením dosažení vlastních cílů před společným dobrem. Možnosti, které se v této oblasti nabízí UI, jsou závratné. UI totiž dokáže vytvářet fotografie i celé filmy se skutečnými i neskutečnými postavami, které mohou dělat reálné i nereálné věci. Stačí sdělit své preference, vybrat si, zaplatit a stáhnout. Hranice mezi tím, co je skutečné a co není, se stírá i v tomto případě. Jak se technologie zdokonalují, je stále obtížnější rozeznat rozdíl mezi tím, co je vytvořené umělou inteligencí, a tím, co je skutečné. Zatímco uvažujeme o zákonech na ochranu lidské digitální identity, resp. jejího digitálního rozměru, oběti padělání svého digitálního zosobnění přicházejí o práci, vztahy, rodiny. Tak nás umělá inteligence staví před mnoho konkrétních výzev. Nad nimi ale stojí, myslím, jedna výzva obecná,

a tou je otázka samotného výkladu devátého přikázání v době, kdy už vlastně není potřeba po někom „toužit“. A vždycky se najde nějaký zvrhlý protřelý algoritmus, který nám poradí, jak je možné naše (i zvrácené) touhy uvést ve skutek. Proto nám deváté přikázání ukazuje, že lidská osoba není věc na hraní a dobré mezilidské vztahy jsou hodnota, kterou nelze technicky převracet.

Velká západní utopie tvrdí, že UI nahradí vládu a žádný vládní úředník nesmí do UI v příštích letech zasahovat.

Objednal jsem si přes internet bílé ponožky. Další den jsem začal vidat reklamy na bílé ponožky, kdykoli jsem něco hledal na internetu. To znamená, že UI, která ovládá internet, mě sleduje a pak používá informace, které ukradla, když jsem něco hledal na internetu. To znamená, že už ví, kdo jsem, kde jsem a co dělám po celou dobu, pokud mám u sebe digitální zařízení, i když je vypnuté. Takže všechny pověsti o hrozícím totálním digitálním dohledu jen popisují to, co už trvá.

Západní vlády a velká část veřejnosti se dostávají pod kontrolu fanatických falešných proroků, kteří jsou spojeni s darebáckou UI. Každá utopie je vítězstvím nad zdravým rozumem.

Bohu díky, že má ještě Pánbůh rozum. UI není schopna překonat skutečnost, totiž Stvořitele. Dochází k tomu, že UI vyvíjí tolik informací, že vytváří svou vlastní zdánlivou skutečnost na internetu.

Základní těžkostí UI je, že není přímo spojena s realitou. Nemá možnost ověřit fakta a spoléhá se na lidi, kteří jsou poučení, aby přiměli UI lhát o věcech veřejných.

Mnohá západní „tvrzení jsou zcela vymyšlená, některá zkreslují pravdu a některá jsou přímo případy „zloděj křičí: Chyťte zloděje! Jejich cílem je podnítit hádku, vytvořit rozkol, podnítit střetnutí a rozvrátit společnost...

Ještě že má Pánbůh rozum!

NEPOŽÁDÁŠ STATKU BLIŽNÍHO SVÉHO.

NEBUDEŠ LAČNIT PO STATKU SVÉHO BLIŽNÍHO!

V digitalizovaném prostředí je naplnění potřeb i tužeb člověka v mnoha ohledech daleko snazší, než tomu bylo kdykoliv předtím.

Člověk je svobodná bytost a svým tvořivým vzmachem, svou vůlí dokáže překonávat různé hranice. Je v něm zakořeněna touha po tom přesažném.

Důležité je rozpoznat a rozlišit touhu pokornou od touhy svévolné. Pokorná touha v křesťanském pohledu nebrání člověku v rozletu, ale má na zřeteli jeho cíl, a tím je spása - obcování člověka s Bohem na konci věků (1 Kor 15,28). Pokorná touha znamená nechat Boha být Bohem a člověka člověkem. Naproti tomu touha svévolná, někdy též touha titánské vzpoury, žene člověka za tyto hranice a staví jej do pozice boha. Člověk, který se stal sám sobě bohem, je člověk strávený svým vlastním sobeckým toužením.

Existuje technologie, která pomocí počítačových kejkľů s digitálními bankovními měnami určuje, co si můžete koupit, a s kým smíte obchodovat.

Pokud počítač označí někoho, protože věří třeba ve svobodu projevu, bude moci odebrat takovému člověku prostředky z účtu. Pamatujme, že konečným cílem je nahradit lidské peníze „kapesným“ na základě dodržování předpisů.

Kdo propadne svévolným touhám, dělá si z jejich cílů modly, které ho „ženou do věčného závodu od přání k ukojení a od ukojení k přání A výsledkem je otroctví pod bičem vlastního hříchu, který umožňuje nadvládu ďábla a věčná zkáza. Svoboda a život jsou zajištěny jen u Boha, který je větší než lidské srdce.

Je zvrácené vytvářet a zavádět UI tak, aby sloužila výhradně člověku at' už jako jednotlivci nebo celku společnosti. UI musí sloužit Ježíši Kristu, neboli lidsky vtělenému Bohu. Jedině tak bude sloužit člověku. Tomáš Bahounek OP

+++

DUCHA SVATÉHO

PRÁZDNOTA
STĚHUJE SE DO PRÁZDNÉHO SÁLU
KDE DLOUHO NEMALOVALI
A NEUKLÍZELI
PROŠLAPANÁ PODLAHA
PŘIPOMÍNÁ DUPÁRNU
U TŘÍ DĚVČÁTEK
KTERÉ ŘÍKALO SE U ŠESTI STEHEN
A NE PETI KRŮČKŮ MENUETU
KTERÝM V KROUŽENÍ KRUŽNIC
NESOUSTŘEDNÝCH
OBCHÁZÍ SE CIZOLOŽSTVÍ
VSTUPUJE PRÁZDNOTA

A JEST
A OSAMOCENÝ
PŘÍCHÁZÍ K OSAMOCENÉMU
A TRVÁ REZ
SVÍTÁNÍ
ŽERE MOROVÝ SLOUP
SE ŠTÁTUVÍ PANNY MARIE VÍTĚZNÉ
U KTERÉHO NĚKDO
PŘEŽEHNAV SE VE JMÉNU
OTCE I SYNA I DUCHA SVATÉHO
HOLUBŮM SYPE ZRNÍ
JEDDOVATÉ ANTIKONCEPCI
KAREL KŘEDELKA

+++

LODIČKA CÍRKVE OTŘÁSAJÍCÍ SE VLNOBTÍM SVĚTA

Mluví se o krizi Církve, ale ve skutečnosti jde o kolísání pojetí Církve u lidí. Velkým pokušením pojetí Církve je snižovat Církev na společenskou úroveň. Nevěsta Kristova je chápána jako spolek, který slibuje plán na sociální osvobození, v podstatě pozemské. Zapomíná se na to, že Církev není nic menšího než „rozšířený a sdělovaný Ježíš Kristus“. Zapomíná se, že je skutečně tajemným tělem Kristovým. Mnozí už nevěří, že se jedná o skutečnost, kterou chce sám Pán. První je Kristus, Jeho Slovo a konečně Církev.

Mystické tělo Kristovo Církev musí vyzařovat stejné světlo všude a v každé době. Prvním cílem, na němž věčně spočívá pohled a vůle nekonečné Boží lásky, je nekonečná dokonalost Krista Vykupitele...

Stačí připomenout učedníky, kteří vyšli z Jeruzaléma a ubírali se do Emauz. Na cestě se k nim přidal nějaký neznámý, který je dohonil, zpomalil krok a zeptal se jich: „*O čem to spolu cestou rozmlouváte?*“ Odpověď obou mužů je jednoduchá: „*Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!*“ Zeptal se jich: „*A co se stalo?*“ Odpověděli: „*Jde o Ježíše Nazaretského!*“ Neznámý zareagoval jaksi energickou výtkou: „*Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci!*“ Připomeňme si také příběh o apoštolech na loďce zmítané větrnou bouří. Je proč se bát: bouře je strašlivá a jejich životy jsou ohroženy. Kristus se probouzí a vytýká jim nedostatek víry. Proč? Jejich nedostatek naděje a víry znamená nedůvěru v Boha, pochybnost o tom, že je přítomen, že je věrný, že jedná v našem životě a uprostřed naší tísně. Jestliže ztrácíme naději, když jsme s Kristem, je to vždycky chyba. Proto jim vytýká: „*Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?*“ (Lk 24,26) a výslovně kritizuje nedostatek naděje.

Je však třeba se rozejít. Něco v srdci těchto mužů nicméně rozloučení odmítá: „*Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil*“ (Lk 24,29). Ježíš souhlasí. Všichni vcházejí do hostince. Ježíš „*vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim*“. Je to skutečně Eucharistie, svátost Kristova utrpení. Toto všechno se odehrálo za velikonočního večera. Teprve v tomto okamžiku ho poznali. On jim však zmizel. Vždyť s Kristem je možné se setkat jen v jeho eucharistické Přítomnosti. Mohli s ním chvíli zůstat, naslouchat mu, nasytit se pohledem na jeho oslavenou tvář: „*Co jsme vlastněma očima viděli, bedlivě pozorovali a čeho jsme se svýma rukama dotýkali,*“ napsal svatý Jan ve svém prvním listě (1,1).

„*Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma*“ (Lk 24,33). Vyšli do chladné noci. Ten den nešli spát. Vrátili se do Jeruzaléma a přidali se ke skupině apoštolů. Poutníci do Emauz jsou mezi prvními svědky zmrtvýchvstání.

Tento text nám dává pochopit, že Církev nebudujeme my, nýbrž Kristus skrze své slovo a Eucharistii: „*Jste jako budova: jejími základy jsou apoštolové a kazatelé mluvící pod vlivem vnuknutí a Kristus Ježíš je nárožní kvádr*“ (Ef 2,20). Vede nás jako dobrý pastýř. V Církvi se s námi setkává ve svém slově.

Kristus mluvil a srdce jim hořelo láskou. Když odcházeli, loudali se a jejich víra chladla. Avšak když jim Kristus vykládal Písmo, srovnali krok se Zmrtvýchvstalým. Změnit tempo, změnit život, změnit srdce, možná právě to od nás Pán očekává, když posloucháme jeho slovo. Potom přišel okamžik lámání chleba, okamžik Eucharistie. Často bylo řečeno, že tento příběh se odvíjí přesně jako bohoslužba: na začátku se člověk obtížený hříchy obrací zády k Jeruzalému, místu Kristova utrpení a ukřižování. Potom se ho dotkne slovo, bohoslužba slova, výklad slova homilie. Pak přichází lámání chleba a vyslání do světa. Tito muži se vracejí do Jeruzaléma poté, co přijali celého Krista. Obnovení touto Přítomností, se srdcem plným tiché slávy Zmrtvýchvstalého, se

setkávají se skupinou apoštolů: s Církví založenou na apoštolech (srov. Ef 2,20). Předtím církevní bratrské společenství opustili. Ztráta odvahy, beznaděj, pokles víry, vzdálení se od členů Církve: odcházeli daleko, do Emauz. Společenství Církve však znovu našli. Obnovení Kristem-Eucharistií znovu našli Církev, obnovili sdílení a stali se nebojácnými svědky Zmrtvýchvstalého. Ježíš Kristus buduje Církev svým Slovem a Eucharistií. Jednáme jako příslušníci Církve a hlasatelé Evangelia, svědkové Zmrtvýchvstalého poté, co jsme se živilí slovem, Tělem a Krví Ježíše Krista. Svátý Pavel nás upozorňuje: „*Podle Boží milosti, která mi byla dána, položil jsem jako zkušený stavitel základy, dále na tom stavi už jiný. Každý však ať se dívá, jak na tom dále staví. Neboť nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je už položen a tím je Ježíš Kristus*“ (1 Kor 3,10-11). Pokračujme v díle apoštolů a jejich nástupců během staletí. Nestavme nic po způsobu světa. To Kristus buduje svou Církev a my jsme jeho neužitečnými spolupracovníky.

Je pro naše současníky ještě přijatelná odstupňovaná budova Církve? Mnozí se dožadují demokratičtější správy. Co si myslíte vy?

Dnes jsme svědky nesprávného výkladu lidské skutečnosti Církve, který vzniká umělým vytvářením utopie kladoucí Boží lid do protikladu k učitelskému úřadu. Špatně se chápe úloha učitelského úřadu a zejména Kongregace pro nauku víry.

Přízemní pojetí Církve nevyhnutelně vede k přání přizpůsobit její skladbu podle uspořádání politických společností. Jestliže je Církev jen lidským výtvorem, který nebyl přímo zřízen Kristem, je možné ji bez ustání znovu promýšlet a přebudovávat podle smyšlených schémat odpovídajících okamžitým potřebám: „Jestliže církev je skutečně jen naší církví,“ jestliže její struktury nejsou chtěné Kristem, pak již také neporozumíme existenci odstupňování, vytvořeného pro službu věřícím samotným Pánem. Církev Kristova však není žádná strana ani spolek, žádný klub. Její hluboká a nezrušitelná budova není demokratická, nýbrž svátostná, a tedy odstupňovaná. Odstupňování, založené na základě apoštolské posloupnosti, je nezbytnou podmínkou dosahování síly, účinnosti svátostí. Autorita zde není založena na většině hlasů. Autorita je založena na autoritě samotného Krista, kterou on sám chce dále předávat prostřednictvím těch lidí, kteří mají být jejich představiteli až do jeho konečného návratu.

Mnozí křesťané chápou své biskupy už jen jako jedince bažící po moci. Zapomínají, že vedení je v Církvi službou. Držet v rukou část Kristovy autority znamená vstoupit do jeho stavu služebníka, vysvléci se z celé své bytosti, ze svých osobních představ, upřednostňování a zálib a stát se pokorným služebníkem pro spásu všech: „*Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům a velmoži jim dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech*“ (Mk 10,42-44).

Služba vedení je v každém okamžiku křížovou cestou. Má se stát cestou posvěcení ve stopách Toho, který sám sebe zmařil a vzal na sebe podobu služebníka. Chci zdůraznit: jako služebníci víry a spásy všech musejí biskupové někdy regulovat, usměrňovat a napravovat... Tato vláda je zde službou lásky k Bohu a k duším. Je to posvátné a posvěcující dílo, třebaže obtížné a nevděčné.

Také poslušnost v Církvi není taková jako v politické společnosti. Ty, kdo mají politickou moc, posloucháme ze strachu. Skutečná poslušnost v obecné Církvi se však vztahuje k Bohu. To jeho milujeme, jeho jsme poslušni v odstupňované budově Církve. Mnozí však ztratili nadpřirozený smysl této poslušnosti a udělali z ní mocenskou hru. Stojí před biskupy - včetně papeže jako před řediteli, vedoucími. Dost často je kritizují, místo aby pracovali v obcování s nimi, jejichž odpovědnost je tak velká a tíživá.“

A jak je to s poslušností v podzemní Církvi, v katakombové Církvi?
Zbývá poslušnost vůči Duchu Svatému: „Potom šli přes Frýgii a galatským krajem, protože Duch Svatý jim zabránil kázat slovo Boží v (provincii) Asii. Když došli k Mýsii, chtěli přejít do Bithýnie, ale Ježíšův Duch jim to nedovolil. Prošli tedy Mýsií dolů do Troady. V noci pak měl Pavel vidění: stál před ním nějaký Makedoňan a prosil ho: „Přejdi do Makedonie a pomoz nám!“ Po tomto vidění jsme se snažili dostat co nejdříve na cestu do Makedonie. Usoudili jsme z toho, že nás tam Bůh volá, abychom jim hlásali radostnou zvěst.“ /Sk 16,9/
/Robert kardinál Sarah Den se již nachýlil/

+++

MODLITBA

BOŽE, KAM S TĚMI STÍNY?
TOLIKA VĚCÍ JSEM SE VŽDY BÁL —
MARNÝCH SLOV,
ATEISMU,
NESPRAVEDLNOSTI
A ÚJMY NA SVÉM DOHODLÍ —
A POJEDNOU MUSÍM UTÉCT
PŘED PENĚZI,
PŘED PRÁZDNÝM BYTEM
A PŘED JEŠTĚ PRÁZDNĚJŠÍMI ŠATY
KAREL KŘEPELKA

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

PROČ PÁN DOPOUŠTÍ, ŽE SE NA SVĚTĚ VEDE JEHO PŘÁTELŮM TAK ŠPATNĚ?

Pane, mám něco na srdci, smím to sdělit? Smím s tvým dovolením rozmlouvat s tebou jako svatý Jeremiáš? Nuže, nehněvej se, milý Pane, a trpělivě mne vyslechni! Pane, často jsem už slyšel mluvit: Byť byla sebesladší

tvá láska a tvé přátelství, přece je občas činíš strašně hořkým utrpením, jimiž je v nitru a navenek zasypáváš, ať už různými potupami od světa nebo různým protivenstvím. Když někdo uzavře s tebou přátelství, aby prý byl první jeho krok připravit a odhodlat se k utrpení. Pane, pro tvoji dobrotu tě prosím, jakou z toho mohou mít sladkost tvoji přátelé, anebo jak se na to můžeš dívat, či nechceš o tom vědět?

Věčná Moudrost: Tak jak mne miluje můj Otec, tak já miluji své přátele. Zacházím s nimi nyní právě tak, jak jsem činil od začátku světa až dodnes.

Služebník: Právě to je to, nač si stěžují. Práví, že proto máš tak málo přátel, poněvadž dopouštíš, aby se jim zde tak zle vedlo. Proto je též mnoho lidí, kteří si získali tvé přátelství, a když je pak mají osvědčit v utrpení, odpadají od tebe a - říkám to s bolestným srdcem a hořkými slzami - vracejí se k tomu, co pro tebe opustili. Pane můj, co říkáš na to?

Věčná Moudrost: Tak si stěžují lidé slabé víry, malých činů, vlažného života a necvičeného ducha. Ale , ty miláčku, pozvedni se myslí z kalu a nízkosti tělesné rozkoše! Otevři své vnitřní smysly a duchovní oči. Sleduj pozorně, co jsi, kde jsi a kde je tvé místo. Tak můžeš pochopit, že se svými přáteli rozhodně co nejlépe smýšlím. Svou podstatou a přirozeností jsi zrcadlo božství a obraz nejsvětější Trojice. A jako já jsem nekonečné, nestvořené dobro, tak jako beze dna jsi i ty svou touhou. Jako vodní kapka nic neznamená v mořských spoustách, právě tak nic v celém světě nenasytí tvé touhy, poněvadž nikdy nepřestanu existovat.

Tak spočíváš ve smutném údolí vzdechů, v němž je hoře promícháno se slastí, úsměv s pláčem, radost se zármutkem, v údolí, v němž si nikdy nezískalo nějaké srdce úplné blaho, poněvadž lže a sprostáčí, jak ti ukáží: Mnoho slibuje a málo podává, všechno je v něm krátké, nestálé, proměnlivé. Dnes je plné lásky, a zítra žalem láme srdce - sleduj, tak si zahrává tento svět a čas.

Bl.Jindřich Suso O věčné Moudrosti, kap.10,3

+++

CIKÁDY

SKŘÍPOT DVEŘÍ V PŘÍTMÍ
PŘIVÍRÁ SETMĚLOU KOČIČÍ PLACHOST
VEČER EREMITA
ŽIVÍ SE DUŠEMI CIKÁD
VŠE, CO ZBYLO Z ÚŽASU NEBE
JAK OBLOHA
ROZPTÝLENO JE LOPATKAMI VĚTRNÉHO MLÝNA
A TEPLÝ VÍTR
MÍSÍ PLEVY A NEHNUTOST HMYZÍHO SLOUPU
S PACHEM KANČÍHO MOUDÍ
KTERÉ NUNVÁŘ POHODIL NA HNOVIŠTI
PŘÍLIŠ VZDÁLENÉ

BLÍZCE VONÍ KDOULE
I POHROMA LASKAVĚ PRODLÉVÁ
ZATÍMCO BAKALÁŘ S LAZEBNÍKEM
CIHLAMI Z NAKVAP, NARYCHLO
ODSVĚCENÉ KAPLIČKY SVATÉ PROSTOTY
ZAZDÍVAJÍ DVEŘE KNIHOVNY
KAREL KŘEDELKA

+++

**BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH.ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELY OP
LARCHER – MEYNARD Rozjímání o životě a ctnostech svatého Otce
Dominika Z francouzštiny přel. Br.,Patrik M.Kužela OP 3.úterek**

Opovržení svatého Dominika k pozemským věcem

Kde je tvůj poklad, tam /je/ i tvé srdce. Mat.6,21.

Pozorujme hrdinskou odpoutáno st sv.Dominika ode všech pozemských věcí. -Tak málo si je cenil, že jim nikdy nevěnoval ani stín lásky, ba ani myšlenky. Svět se ho pokoušel oklamat a svést: nabízel mu svoje zboží, své pocty a rozkoše. Ale nepochodil. Dominik pohotově a velkodušně odhalil jeho šalbu a odrazil jeho útky. Už v mládí se zřekl otcovského bohatství a žil tak skrovně, že (si svoji skývu denně vyžebrával. Místo šlechtické kariéry si zvolil řeholní život, bezecný před světem, a k poctám měla takový odpor, že kolikrát zapřisahal své bratry, aby ho jich ušetřili, že přechal v noci jako šťvanec s pouhou holí v ruce, než by přijal biskupství nebo jiný úřad.. Konečně na ochranu proti rozkoším konal strohé, nanejvýše strohé kající skutky a zříkal se sám sebe, křižoval své tělo se všemi neřestmi a se všemi sklony porušené přirozenosti. Slovem, žádné vábení pomíjejících věcí nebylo s to jej přelstít ani v něm probudit hnutí vášně záliby, smutku, radosti, naděje či bázně protože žil na světě jako mrtev pro vše, co není Ježíš. A co by dovedlo probudit mrtvého? Nemohlo se vetřít v jeho přízeň nic, co se nepatří.

My myslíme, že jsme se odpoutali od světa při svaté profesi a že to stačí. Avšak je nám svět doopravdy ukřižován a my jemu? Nenašel by se snad v našem způsobu chování, ve způsobu života a v poměru k věcem ještě lecjaký rozpor s požadavky evangelia? Začneme se až jednou doopravdy odpoutávat ode všeho, co není Bůh, a neodbytně utočme na Pána slovy sv.Františka Saleského:"Pane, buď vytrhni mne ze světa, nebo mi vytrhni svět ze srdce!

2. Uvažme, proč, náš svatý Patriarcha oprošťuje své srdce ode všeho lnutí k zemi. Proto, aby mohl všechny svoje myšlenky a celou svoji lásku věnovat nebeským věcem. Hned od raného mládí dával výhost hrám a chlapeckým radovánkám a trávil dlouhé hodiny v modlitbě. V době jeho studií byla jeho rekreace návštěva chrámu. Proto se zřekl světa úplně a mezi kanovníky v Osmě vedl přímo andělský život. Z klauzury takřka nevyhcazel.ro celý svůj život nevěnoval náklonnost ničemu jinému než pánu Ježíši a jeho službě. Bylo vidět, že na světě nenašel nic, co by uznal za hodno své pozornosti. Neboť i všechny své vnější skutky uváděl ve vztah k Bohu, zařizoval je k němu jako paprsek ke

středu a všeho dovedl využít k vnitřnímu rozletu k Bohu. Radosti i útrapy, práce i oddech, přítomnosti milovaných osob i jejich nepřítomnost zkrátka všechno mu sloužilo k sjednocení s Tím, jehož si zvolil za jediný dědický podíl. Pán je můj dědičný podíl. /Ž 15,5/ Jednu věc jen žádám na Hospodinu, o tu usiluji /Ž 26, 4/.

A my, děti tak slavného Otce? Máme ho dokonale napodobovat nuže, jaké jsou naše touhy a naše myšlenky? Obracíme často oči k nebeské vlasti, kam se ubíráme, abychom dostali sílu odpoutat srdce od této vyhnanecké země, kde jsme poměrně na krátkou dobu odsouzeni žít? Běda, co to děláme? Kdo nás dovede do města ctností, jehož základy položil sám Nejvyšší, kde už nebudeme vzdychat zdálky po něm ani po duších, které milují nás a které my milujeme? Zde nám puká srdce den jak den, naše nitro je často rváno na kusy, denně jsme nuceni volat: "Kdo mne vysvobodí z těla smrti této?" /Řím. 7,24./

Je však třeba nést toto všechno trpělivě až do konce. Je třeba, pokud nám to dovolují všední nezbytnosti, usebírat svou duši v Bohu, který má moc nás osvobodit i od těch nezbytností. Jenom v něm se dá najít oddech; Mimo něj, ohlížejme se kam chceme, vidíme jenom soužení a bolesti až běda! Když ale je náš odpočinek jedině v Ježiši, proč jej tedy hledáme ve tvorech? Což na nás věci samy nevolají: Já na to nestačím, hledejte si pokoj jinde, jinde hledejte radost a útěchu, vzhůru srdce! V nebi je náš poklad, tam musí být i naše srdce...

Čtème dnes 3.tajemství radostného růžence, narození rána Ježíše Krista, a prosme na přímluvu přesvaté Panny a sv.Dominika za opovržení ke světu.

+++

Učinils mne nekonečným - taková je tvá božská hra. Stále znovu naplňuješ život, jakmile je vyčerpán. Nosíš tu bambusovou píšťaličku po horách, po březích řek a hraješ na ni nové a nové melodie.

Mé drobné srdce se ztrácí pod tvým nesmrtelným dotekem a v nesmírném nadšení propuká ve zpěv. Ve dne v noci naplňuješ mou hrstičku dary; už po celé věky to pokračuje - a já stále jen přijímám. Thákur Sbirka Gitándžalí 1

Jdeš na schůzku dnešní bouřlivou nocí, příteli mého srdce. Obloha pláče jako v beznaději, v mých očích není spánku; otvírám dveře, nejdražší, a znovu a znovu tě vyhlížím, příteli mého srdce.

Nic venku nevidím a marně přemýšlím, kudy vede tvá cesta. Kráčíš po břehu vzdálené řeky? Procházíš okrajem hustého lesa? Nebo se plavíš neproniknutelnou tmou, příteli mého srdce? Thákur tamtéž 23

Dítě, které oblékáš do královského roucha a jemuž věšíš na krk perly a drahokamy, přichází o všechnu radost ze hry v prachu; neboť šat a šperky jsou strašným břemenem. Aby je snad nepotrhalo, aby je nepošpinilo prachem, straní se všech ostatních, a když má vyjít ven, hrůza mu svazuje nohy - dítěti, které oblékáš do královského roucha a jemuž věšíš na krk perly a drahokamy.

Co má, matko, z královského roucha, co má z perel a drahokamů? Kdybys otevřela dveře, vyběhlo by na cestu, do slunce, větru, prachu a bláta - tam, kde se scházejí všichni ostatní, kde je po celý den plno her, kde na všech stranách

zvučí z tisíců hrdel velký zpěv. Na to všechno nemá práva - to dítě, jemuž oblékáš královské roucho a věšíš na krk perly a drahokamy. Thákur Tamtéž 8

Jestliže již skončil den, jestliže ptáci dozpívali a znavený vítr se už ani nepohne, zahal mě hustým, černým závojem tmy - jako jsi potají a zvolna zahalil zemi spánkem, jako jsi zahalil ospalé oči, jako jsi zahalil noční lotos.

Když uprostřed pouti dojde poutníkovi vše, co si vzal na cestu, tvář mu zbrzdí vrásky bolesti, šat má znečištěný prachem a urážkami a je na pokraji svých sil - zahal jeho bolest a rány milosrdnou hustou tmou, setři jeho hanbu a nechej ho, aby se v nektaru temnoty zotavil k novému rozkvětu za nového jitra. Thákur tamtéž 24

+++

OBLUDNÉ POKUSY S EMBRYEM

Třebaže přítomnost rozumné duše nemůže být potvrzena žádným experimentálním důkazem, přesto vlastní výsledky vědeckého bádání o lidském embryu „poskytují hodnotné poznatky o tom, že je již přítomna lidská osoba, a to od první známky života: proč by tedy žijoucí lidská bytost neměla být také lidskou osobou?“ (Evangelium vitae, 60)

Morální odmítnutí potratu je třeba vztáhnout na nové formy útoků na lidská embrya, která jakkoli sledují dobrý úmysl, přece mají nutně za následek zabití. Máme zde na mysli pokusy na embryích, které jsou v oblasti biomedicíny stále hojnější a častější a v některých státech jsou zákonem povoleny. Jestliže však "zásahy do lidského embrya mají být považovány za dovolené s tou podmínkou, že zachovají život a neporušenost embrya, nenesou s sebou neúměrné riziko a sledují vyléčení nemoci, změnu zdravotního stavu k lepšímu a zajištění životní jistoty každého jednotlivého embrya", pak naopak je třeba prohlásit, že používání lidských embryí a plodů jako předmětů vědeckého zkoumání je zločinným porušením jejich důstojnosti jakožto lidí, kteří mají právo na stejnou úctu, jaká náleží každému již narozenému dítěti a každé lidské osobě (Evangelium vitae, 63)

Stejně morální odmítnutí zasluhuje i používání lidských embryí a plodů jako "biologického materiálu" – získaného záměrně s tímto cílem oplodněním ve zkumavce - a používaného jako zdroj orgánů a tkání pro transplantace při léčení některých chorob. Zabití nevinných lidských stvoření, třeba ku prospěchu někoho druhého, je opravdu věc morálně nepřijatelná.

Dále je třeba věnovat zvláštní úvahu morálnímu hodnocení způsobů prenatalních výzkumů, které umožňují včas upravit případné vady u ještě nenarozeného dítěte. Protože sama podstata těchto výzkumů je komplikovaná, také toto hodnocení musí být jemnější a citlivější. Pokud neuvádějí samotné dítě či matku do příliš velkého nebezpečí a směřují k tomu, aby se připravila včasná léčba nebo aby dítě mohlo být přijato s klidným vědomím, jsou takovéto

postupy a techniky z morálního hlediska správné. Avšak možnosti léčby před narozením jsou dnes ještě omezené a často se pak stává, že tyto léčebné postupy slouží jistému eugenetickému názoru nebo způsobu myšlení, které používá potrat jako prostředek selekce, jímž je možné zabránit narození plodů, zasažených nějakými deformacemi.

Tento způsob myšlení je hanebný a v nejvyšší míře odsouzeníhodný, protože se odvažuje poměřovat užitečnost lidského života nějakým měřítkem "normálnosti" a tělesným zdravím, čímž zároveň otevírá cestu k uzákonění infanticidy a eutanázie.

Protože s embryem se musí od samého početí zacházet jako s osobou, musí

„Dynejte zhluboka a počítejte do tří“

být hájeno ve své integritě, opatrováno, léčeno a pokud možno uzdraveno, tak jako každá jiná lidská bytost. Diagnostika dítěte před narozením (rozpoznání nemoci před porodem) je mravně dovolená, „pokud respektuje život a integritu zárodku a lidského plodu a je-li zaměřena na jeho ochranu nebo na jeho individuální uzdravení ... Těžce však odporuje mravnímu zákonu, počítá-li, v závislosti na nález, s možností vyvolat potrat: diagnóza se nikdy nesmí rovnat rozsudku smrti“. (Katechismus katolické církve, 1274)

„Zákroky na lidském embryu se mají považovat za dovolené pod podmínkou, že respektují život a integritu embrya, nepřinášejí pro ně neúměrná rizika, ale jsou zaměřeny na jeho uzdravení a zlepšení jeho zdravotního stavu nebo na jeho individuální přežití.“ „Je nemorální získávat lidská embrya určená k použití jako biologický materiál.“ „Některé pokusy zasahovat do chromozomového nebo genetického vlastnictví nejsou léčebné, ale směřují k produkci lidských bytostí vybraných dle pohlaví či jiných předem stanovených vlastností. Tyto zásahy odporují osobní důstojnosti lidské bytosti, její integritě a její jedinečné a neopakovatelné identitě.“ (Katechismus katolické církve, 1274)

"Oplození má být výsledkem manželského aktu, který je sám o sobě zaměřený k plození potomstva. K němu je manželství určeno svou přirozenou povahou a manželé se jím stávají jedním tělem. Plození však je z morálního hlediska zbavováno své vlastní dokonalosti, jestliže se o ně neusiluje jako o plod manželského aktu, a tedy i o specifický projev manželského spojení". (Donum vitae, z 22.2. 1987. B, 4.)

Heterologní umělé oplození, kdy se používá semena cizího dárce, narušuje přímo i jednotu rodiny, poněvadž **hrubě odděluje manželské spojení od rodičovství**. Z pohledu dítěte jde přitom vlastně o "vícerodičovství". *"Heterologní umělé oplodnění odporuje jednotě manželství, důstojnosti manželů, vlastnímu povolání rodičů i právu dítěte na početí a zrození v manželství a z manželství... Kromě toho je urážkou společného povolání manželů, spočívajícího v otcovství a mateřství. Heterologní umělé oplodnění objektivně zbavuje manželskou plodnost její jednoty a celistvosti. Působí a manifestuje porušení jednoty mezi genetickým rodičovstvím, rodičovstvím daným donesením těhotenství i odpovědností za výchovu"*. (Donum vit., II, A, 2)

Oploďňování mimo tělo ženy (lidově: "oploďňování ve zkumavce", odborně: "fertilizace in vitro", běžná zkratka IVF). Přitom se běžně oploďňuje více vaječných buněk současně, a tak dochází k plození nadbytečných embryí. To umožňuje provádět pokusy s lidskými zárodky.

Hranice technicky proveditelného se stále posunují. Vzhledem k přílišné rizikovosti jsou ovšem již dnes některé z uvažovaných postupů v mnoha zemích zakázány. Patří sem klonování lidí, oploďnění mezi různými druhy i vývoj zárodku a plodu po celou dobu mimo tělo ženy.

Proč musí společnost chránit každé embryo?

Nezcizitelné právo na život každého lidského jednotlivce, už od jeho početí, je základním prvkem občanské společnosti a jejího zákonodárství. Nedá-li stát svou moc do služby práv všech a zvláště nejslabších, mezi nimi ještě nenarozených, jsou tím ohroženy samy základy právního státu. (Kompéndium katechismu katolické církve, 472)

„Od prvního okamžiku své existence, tedy od vytvoření zygoty, vyžaduje lidský plod bezpodmínečný respekt, který patří každé lidské bytosti chápané jako jeden tělesný a duchovní celek. Lidskou bytost je třeba od okamžiku jejího početí považovat za osobu a podle toho s ní také zacházet. Od samého počátku proto musí být lidské bytosti přiznána osobní práva. Mezi ně patří především nezadatelné právo na život, které přísluší každé nevinné lidské bytosti." (Donum vitae, I, 5.)

Pokusy o umělé oploďnění rozvrací jednotu rodiny. Touha po dítěti přivádí některé manžele k rozhodnutí požádat o darování mužských či ženských zárodečných buněk, případně přímo o získání embrya. Heterologní oploďnění, ať již jde o vložení semene do těla ženy, nebo o fertilizaci in vitro, přivádí do manželské intimity třetího, případně i čtvrtého partnera. To ohrožuje základní manželské dobro, totiž jednotu manželů, a narušuje *"výlučné právo stát se otcem nebo matkou jen prostřednictvím druhého manželského partnera"*. (Donum vitae, II, A, 2.) I když manžel i manželka s heterologním oploďněním souhlasí, přece jen dar cizí zárodečné buňky s sebou fakticky přináší narušení jejich manželské a rodičovské jednoty.

Zvláště složitá situace může nastat při "náhradním" mateřství: dítě může získat ode dvou osob dědičnou výbavu, v těle třetí osoby přestat nitroděložní vývoj a dalšími dvěma osobami být vychováno. Při náhradním mateřství je samozřejmě potřeba vzít v úvahu i možnost využití těla ženy ke komerčním účelům. *"Náhradní mateřství je objektivně proviněním proti povinnostem mateřské lásky, proti manželské věrnosti i proti zodpovědnému mateřství. Snižuje důstojnost dítěte a porušuje jeho právo na početí, donošení, zrození a výchovu vlastními rodiči. Způsobuje také rozdělení mezi fyzickými, psychickými a morálními prvky, které vytvářejí rodinu."* (Donum vitae, II, A, 3.)

Umělé oplodnění se může nepříznivě projevit i na vztahu mezi rodiči. Pomysleme jen na pozici otce, který ví, že není biologickým otcem dítěte. Musí se vyrovnat také s psychologickými problémy, které vznikají z vědomí vlastní neplodnosti a manželčiny touhy po dítěti. U ženy lze přitom očekávat důsledky ještě závažnější, neboť její mateřská role je zde postavena na hlavu. *"Mateřství je jedinečným způsobem spojeno s tajemstvím života, který dozrává v ženě lůně. Matka se obdivuje tomuto tajemství života, se zvláštní intuicí "chápe", co se v ní děje. Ve světle "počátku" matka přijímá a miluje dítě, které v sobě nosí jako osobu. Tento jedinečný způsob setkání s novým člověkem, který zvolna vzniká, vytváří z její strany určitý přístup k člověku - nejen k vlastnímu dítěti, ale k člověku vůbec, přístup, který hluboce poznamenává celou ženu osobnost."* (sv. Jan Pavel II., Mulieris dignitatem z 15.8.1988, část 18.)

Umělé oplodnění rozvrací jednotu a důstojnost aktu plození. Zachování jednoty obou dějů je totiž jedinou cestou, jak se účinně chránit před požadavky na výběr v okamžiku početí. *"Akt, kterým si manželé projevují vzájemné odevzdání, vyjadřuje také ochotu přijmout dar života. Tento akt je neoddělitelně tělesným i duševním. Muž a žena ve svém těle a svým tělem dovršují manželství, a mohou se tak stát otcem a matkou. Má-li být náležitě respektována řeč těla a jeho přirozená rozmanitost, musí se při manželském spojení uznávat i možnost plození, případné početí lidské osoby pak bude plodem a důsledkem manželské lásky. Lidská bytost má tedy svůj původ ve zplození, které zahrnuje nejen biologické, ale i duševní spojení rodičů sjednocených v manželském svazku."* (Donum vitae, II, B, 4) Tomáš Bahounek OP

+++

Zprávy: Modlíme se za těžce zraněného bratra Jordána Aleš Kratochvíla III. OP, Brno, Černopolní 34., pouze takto: **Na přímluvu bl. Hyacinta Maria Cormiera, věrného ctitele Panny Marie, Královny všech svatých, bratra svatého otce Dominika a nás všech prosíme o úplné uzdravení. Amen.** - Přijímá jen svátost nemocných.

+++

Vydává: První sdružení přátel bl. Hyacinta M. Cormiera OP v Brně, IČ: 70824118, Tel.: 737857272, Brno, Bank-spoj.: 1910260033/0800 info@cornierop.cz, <http://www.cornierop.cz/>, <https://fastshare.cz/>, <https://gloria.tv/>